Alexandru Macedonski

Poema rondelurilor

Poema rondelurilor

Alexandru Macedonski

Editura Bestseller

Imagine: Forewer/Shutterstock.com

bestseller

Carte electronică publicată cu sprijinul Ministerului Afacerilor Externe – Departamentul Politici pentru Relația cu Românii de Pretutindeni.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE
DEPARTAMENTUL POLITICI PENTRU RELAȚIA CU ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Rondelurile pribege

Rondelul lucrurilor

Oh! lucrurile cum vorbesc,
Și-n pace nu vor să te lase
Bronz, catifea, lemn sau mătase,
Prind grai aproape omenesc.

Tu le crezi moarte, și trăiesc
Împrăștiate-n orice case, --
Oh! lucrurile cum vorbesc,
Și-n pace nu vor să te lase.

Și câte nu-ți mai povestesc
În pustnicia lor retrase
Cu tot ce sufletu-ți uitase
Te-mbie sau te chinuiesc. --

Oh! lucrurile cum vorbesc.

Rondelul orașului mic

Orașul mic te fură-ncet
Cu ale lui tăcute strade,
Cu oameni proști, dar cumsecade,
Ce nici nu știu că sunt poet.

Cu centrul intim și cochet,
Și fără case cu arcade;
Orașul mic te fură-ncet
Cu ale lui tăcute strade.

Prin umbra parcului discret,
Nu se strecoară mascarade
Și nu s-aud în el tirade
Despre-al politicii secret. --

Orașul mic te fură-ncet.

Rondelul de aur

Căldură de aur topit,
Și pulbere de-aur pe grâne,
Ciobani și oi de-aur la stâne,
Și aur pe flori risipit.

În toți, și în tot, potopit,
El bate din aripi păgâne. --
Căldură de aur topit,
Și pulbere de-aur pe grâne.

De-al soarelui jar cotropit,
Pământul, sub vrajă, rămâne,
Și orice femei se fac zâne,
Cu suflet din flacări răpit --

Căldură de aur topit.

Rondelul lunii

Deși pe cer e-aceeași lună --
Dar unde e cea de-altădată?
Minciuna vieții ce mă-mbată --
E azi o altfel de minciună.

Ca și atunci, duios răsună
Cavale-n noaptea înstelată,
Și-n cer zâmbește-aceeași lună --
Dar unde e cea de-altădată?

A ei lumină argintată
Cu roze albe mă-ncununã,
Și cântă tot pe vechea strună,
Dar pentru mine e schimbată,

Deși pe cer e-aceeași lună.

Rondelul crinilor

În crini e beția cea rară
Sunt albi, delicați, subțiratici, --
Potirele lor au fanatici --
Argint din a soarelui pară.

Deși, când atinși sunt de vară,
Mor pâlcuri, sau mor singuratici,
În crini e beția cea rară
Sunt albi, delicați, subțiratici.

În moartele vremi, mă-mbătară,
Când fragezi, și primăvăratici,
În ei mă sorbiră, extatici,
Și pe aripi de rai mă purtară

În crini e beția cea rară.

Rondelul țiganilor

Țiganii merg fără-ncetare --
Nu știu nici ei când au pornit,
Dar se tot duc necontenit,
Împinși de-o vecinică chemare.

Cu galbeni ochi pierduți în zare, --
De când se știu, s-au pomenit --
Țiganii merg fără-ncetare
Nu știu nici ei când au pornit.

Mereu țigani, — cu mic, cu mare,
Au tot născut ș-au tot murit --
Și tot spre visul nemplinit,
Răpiți de-aceeași aiurare,

Țiganii merg fără-ncetare.

Rondelul cercetașilor

Mai mari, mai mici, trec cercetașii,
Un prinț din suflet i-a desprins,
Pe toți în ochi cu foc nestins,
La tot spre-a fi cu el părtașii.

Ca mâine ei vor fi ostașii
Sub steagul țării neînvins,
Cu mici, cu mari, trec cercetașii --
Un prinț din suflet i-a desprins.

Oricât le suntem naintașii,
De focul sfânt ce l-am aprins,
Ne este sufletul cuprins,
Ș-ai noii țări vedem fruntașii

Când mari, sau mici, trec cercetașii.

Rondelul plecării

Am să mă călătoresc --
Sunt furat ca de ispite,
S-o voiesc, să n-o voiesc,
Spre ținuturi negândite.

Vara este pe sfârșite.
Flori în suflet vestejesc.
Am să mă călătoresc.
Sunt furat ca de ispite.

Luminișuri strălucite
Viața mea o cuceresc,
Aripi tainice îmi cresc,
Aripi zilnic mai grăbite. --

Am să mă călătoresc.

Rondelul orașului din Indii

Spart a fost orașul mare
De a vremii vitregie
Peste moarta gălăgie
Cresc copacii până-n zare.

S-a uitat ce-a fost urgie,
Ce-a fost fală și-nălțare
Spart a fost orașul mare
De a vremii vitregie.

Într-a soarelui magie
Strălucesc porfiruri rare,
Urme șterse tot mai tare
Din străvechea energie... --

Spart a fost orașul mare.

Rondelul morii

Șoptiri și cântece vrăjite
O-mpăciuire torc sub plute,
Ca flaute și alăute
La scocul morii părăsite.

Amărăciunile trăite
În stinse zări rămân pierdute.
Șoptiri și cântece vrăjite
O-mpăciuire torc sub plute.

Mucigăirile-nverzite
Îmbracă jgheaburile mute
Cu florile lor nentrecute,
Iar peste apele-adormite,

Șoptiri și cântece vrăjite.

Rondelul contemporanilor

Acești contemporani ai mei
Fac nencetat același sport
De treizeci de-ani îmi tot zic mort
Tot mai pizmași și mai mișei.

Strigoi, adesea-mi zic tot ei --
Bătrân, în ultimul resort
Acești contemporani ai mei
Fac nencetat același sport.

Deși par lei și paralei,
N-au cu talentul vreun raport,
Și n-au nici sfinți, nici dumnezei,
Trântiți în viață de-un avort...

Dar sunt contemporanii mei.

Rondelul meu

Când am fost ură am fost mare,
Dar, astăzi, cu desăvârșire
Sunt mare, căci mă simt iubire,
Sunt mare, căci mă simt uitare.

Ești mare când n-ai îndurare,
Dar te ridici mai sus de fire
Când ți-este inima iubire,
Când ți-este sufletul iertare.

Știu: toate sunt o-ndurerare,
Prin viață trecem în neștire,
Dar mângâierea e-n iubire,
De-ar fi restriștea cât de mare,

Și înălțarea e-n iertare.

Rondelurile celor patru vânturi

Rondelul cupei de Murano

Nu e de aur: e de raze.
O-ntind grifonii ce-o susțin.
E dătătoare de extaze,
Cu ea-n onoarea ta închin.

În scânteierea-i de topaze
Cuprinde-al nemuririi vin. --
Nu e de aur: e de raze.
O-ntind grifonii ce-o susțin.

E arta pură, fără fraze,
E cerul tot de soare plin.
Talaze largi, după talaze,
E sufletescu-avânt deplin,
Nu e de aur: e de raze.

Rondelul privighetoarei

Privighetoarea-nvietoare
A-ntremătorilor fiori,
Deșteaptă prin caișii-n floare
Ale zefirilor viori.

E ca-ntr-o albă sărbătoare
Printre-ale pomilor ninsori
Privighetoarea-nvietoare
A-ntremătorilor fiori.

Și printre tihna lucitoare
Ce-și varsă luna din comori,
De viață e redătătoare
Pentru-orice searbezi muritori,
Privighetoarea-nvietoare.

Rondelul trecutului

Iată Pometeștii, iată Adâncata,
Scurtul pod de bârne este retrecut.
Renviază mama, îmi zâmbește tata...
Vreme câtă curs-a parcă n-a trecut.

Jar și vâlvorare soarele urcat-a.
Arde grâu-n flăcări pân' la brâu crescut.
Iată Pometeștii, iată Adâncata,
Scurtul pod de bârne este retrecut.

Iarba pe tot șesul de cosit e gata.
Apele-și deșiră graiul nentrecut.
Pentru viața de-astăzi mi-a sosit răsplata
Copilandrul vesel din nou m-am făcut... --
Iată Pometeștii, iată Adâncata.

Rondelul oglindei

Din al oglindei luciu rece
De apă-adâncă, — se desface
O liniște de dulce pace,
Ce-ntregul suflet mi-l petrece.

Obida vrând să mă înece,
Zadarnic firea și-o preface.
Din al oglindei luciu rece
Uitarea numai se desface.

Chiar dorul vieții-n mine tace --
Izvor ce gata e să sece;
Și pe-al meu chip, ce-n umbră zace,
Un fel de vis de opium trece
Din al oglindei luciu rece.

Rondelul domniței

Ieșind din balta Craiovița,
Unde-a fost crai Craiovisin,
Văpaie, vezi plutind domnița
Mai argintată ca un crin.

Sub lună-i tremură cosița,
În suflet poartă ca un chin,
Plutind pe balta Craiovița,
Unde-a fost crai, Craiovisin.

Își duse viața-ntr-un suspin,
Nedându-și nimănui gurița,
Dar a rămas mironosița
Din veacul cel detot creștin,
Plutind pe balta Craiovița.

Rondelul orașului de altădată

Era orașul de-altădată
Sub plopi de-argint, muiați în soare,
O verde oază fermecată
Cu repezi ape cântătoare.

Pe-oricare străzi cântau izvoare,
Și sărutat de flori ce-mbată,
Trăia orașul de-altădată
Sub plopi de-argint, muiați în soare.

Prostimea chiar era bogată.
Prin curți aveau, mai toți, cuptoare.
În beciuri se țeseau covoare,
Și-o viață-n veci îmbelșugată
Trăia orașul de-altădată.

Rondelul orelor

Omnia vulnerant, ultima necat

Pe rând orice ore rănesc,
Iar ultima vecinic omoară... --
Tot sufletul mi-este-o vioară
Ce plânge duios că trăiesc.

Și nici nu mai cerc să zâmbesc
Când viața s-arată ușoară. --
Pe rând orice ore rănesc,
Iar ultima vecinic omoară.

Oricâtă cerească comoară
Ar fi într-un lut omenesc,
Zvârlit de pe clipa ce zboară
Recade în iadul obștesc; --
Pe rând orice ore rănesc.

Rondelul ajungerii la cer

În cer s-ajunge dintr-un salt,
Sau nu s-ajunge-n veci de veci...
Te-aruncă-n el un cântec-nalt,
În care-al vieții plâns îneci.

Spărgând fluidicul său smalt,
Ca o săgeată de-aur treci. --
În cer s-ajunge dintr-un salt,
Sau nu s-ajunge-n veci de veci.

I se mai dă-n sfârșit asalt
Sub jar de patimi când te pleci,
În al tău suflet când n-ai alt
Decât fiorii dulci și reci... --
În cer s-ajunge dintr-un salt.

Rondelul ctitorilor

În zugrăveala-nvechită,
El, searbăd; ea, cu ruje-aprinse,
Biserica de ei clădită
O țin cu degete întinse.

Năluci din vechiul timp desprinse,
Știu viața lor că e sfârșită
În zugrăveala învechită,
El, searbăd; ea, cu ruje-aprinse.

Și nu-și blesteamă-a lor ursită...
Dar orice candeli când văd stinse,
Și sfânta slujbă părăsită,
Ei plâng cu lacrimi neînvinse
În zugrăveala învechită.

Rondelul coroanelor nepieritoare

Coroane-n veci nepieritoare
Dintre frunzișurile mari
Ale bătrânilor stejari
Mi-așterne umbra sub picioare.

Ducându-mi pașii solitari,
Pe sub pădurea cântătoare,
Coroane-n veci nepieritoare
Simt în frunzișurile mari.

Aleea e-n apus de soare. --
Se urcă flacări tot mai tari,
Și se răsfrâng, scânteietoare,
Printre copacii seculari,
Coroane-n veci nepieritoare.

Rondelurile rozelor

Rondelul rozelor ce mor

E vremea rozelor ce mor,
Mor în grădini, și mor și-n mine --
Ș-au fost atât de viață pline,
Și azi se sting așa ușor.

În tot, se simte un fior.
O jale e în orișicine.
E vremea rozelor ce mor --
Mor în grădini, și mor și-n mine.

Pe sub amurgu-ntristător,
Curg vălmășaguri de suspine,
Și-n marea noapte care vine
Duioase-și pleacă fruntea lor... --

E vremea rozelor ce mor.

Rondelul lui Saadi

Drapate-n purpură regească.
Sau înfoiate-n rochi de-argint,
Saadi-n frunzosul labirint
Făcut-a roze să-nflorească.

De-atunci nu pot să vestejească,
Și viața noastră o tot mint,
Drapate-n purpură regească,
Sau înfoiate-n rochi de-argint.

Natura lor nu și-o dezmint... --
Știu tot așa să amăgească,
S-adoarmă, și să liniștească,
Și să ne spună că nu mint, --
Drapate-n purpură regească.

Rondelul rozelor din Cișmegi

De flăcări, de aur, pembe, argintate,
Nebună orgie de roze oriunde,
De bolți agățate, pe ziduri urcate,
Și printre frunzișuri de pomi ce le-ascunde.

Pe ritmuri persane în strofe-așezate,
Melodic, coloarea, coloarei răspunde... --
De flăcări, de aur, pembe, argintate,
Nebună orgie de roze oriunde.

Un neamț a fost magul grădinii uitate.
Răpit fu de visul cu tainice unde,
Și dându-le viață ce-n suflet pătrunde,
Lăsatu-le-a-n urmă, în roze-nchegate,
De flăcări, de aur, pembe, argintate.

Rondelul marilor roze

Mari roze bogate și grele
Abia mai pot capul să-și țină
De luxul ce poartă pe ele,
Scăldate-n albastra lumină.

Miresme plutesc prin grădină,
Iar roua deșiră mărgele
Pe roze bogate și grele,
Ce-abia mai pot capul să-și țină.

Avântul simțirilor mele
Mă duce-ntr-o sferă senină
De ceața lumeștilor rele,
În care, pe frunte-mi se-nclină
Mari roze bogate și grele.

Rondelul beat de roze

De roze e beată grădina
Cu tot ce se află-mprejur
E beat și cerescul azur,
Și zâzâie, beată, albina.

Se clatină parcă lumina,
Un tunet e simplu murmur. --
De roze e beată grădina
Cu tot ce se află-mprejur.

Dar iată... — A mea nu e vina... --
Chiar eu, în gentil trubadur,
Visând, lângă-al apei susur,
Mă schimb, așteptându-mi regina... --
De roze e beată grădina.

Rondelul cascadelor de roze

Urcând pe pomi, zâmbind pe casă,
Se surpă rozele grămadă,
Sau întocmesc câte-o cascadă
Pe vreo alee mai retrasă.

Parfumul lor purtat în stradă,
Întinde-a lui subțire plasă...
Urcând pe pomi, zâmbind pe casă,
Se surpă rozele grămadă.

De-oricâte stavili nu le pasă
Sunt un torent, sunt o cascadă,
Ce-n voia soarelui se lasă,
Dar ce, de cum sfârșesc să cadă,
Reurcă-n pomi, zâmbesc pe casă.

Rondelul privighetoarei între roze

A nopții sublimă măiastră
E-ascunsă-ntre roze, și cântă,
Grădina ce-mi stă sub fereastră
În raze de-argint se-nveșmântă.

O vrajă și albă ș-albastră
Din ceruri, spre lume s-avântă. --
A nopții sublimă măiastră
E-ascunsă-ntre roze, și cântă.

Chiar roza ce moare în glastră,
De legile firii înfrântă,
Tresare, în pacea sihastră,
La glasul, cu care-o-nmormântă
A nopții sublimă măiastră.

Rondelul rozelor de august

Mai sunt încă roze — mai sunt,
Și tot parfumate și ele
Așa cum au fost și acele
Când ceru-l credeam pe pământ.

Pe-atunci eram falnic avânt...
Priveam, dintre oameni, spre stele; --
Mai sunt încă roze — mai sunt,
Și tot parfumate și ele.

Zadarnic al vieții cuvânt
A stins bucuriile mele,
Mereu când zâmbesc uit, și cânt,
În ciuda cercărilor grele,
Mai sunt încă roze, — mai sunt.

Rondelul rozei ce înflorește

O rază-nflorește, suavă...
Ca nor risipit e necazul.
Puternic mă poartă extazul
Spre-o naltă și tainică slavă.

Nu-mi pasă de-a vieții otravă,
De chinul ce-și urcă talazul
O rază-nflorește, suavă;
Ca nor risipit e necazul.

Stăpân sunt de-acum pe răgazul,
Să-mi fac din ursită o sclavă,
Și nu mai e viața grozavă,
Deși mi-a brăzdat tot obrazul
O rază-nflorește, suavă.

Rondelul lui Saadi ieșind dintre roze

Rondelurile rozelor de azi și de ieri

Rondelul rozelor de azi și de ieri

Umbrit de rozele ce-au fost,
Visând sub rozele de-acum,
Aș vrea obștescul adăpost
Să-mi fie la un colț de drum.

Știu al vieții mele rost
Simțirea din al lor parfum,
Umbrit de rozele ce-au fost,
Visând sub rozele de-acum.

Oricui va spune pe de rost
Că nu-mi vrui soarta nicidecum
Născut în ceasul cel mai prost;...
Dar am trăit, nu prea știu cum,
Umbrit de rozele ce-au fost.

Rondelul nopții argintate

În noaptea de lună-argintată,
Pe pleoape când somnul se lasă,
În vis îmi clădesc câte-o casă
Ce toată e-n roze-mbrăcată.

De zgomot și oameni retrasă,
Locaș ca din basme s-arată,
În noaptea de lună-argintată,
Pe pleoape când somnul se lasă.

Vreo sarcină-asupra-i n-apasă
De-ai mei creditori e-apărată,
Parfumul de roze ce-mbată
Extazul în suflet îmi lasă
În noaptea de lună-argintată.

Rondelurile Senei

Rondelul înecaților

Pe sub poduri, Sena toată
Este moarul tristei seri;
Ies în față-i și înoată
Înecații cei de ieri.

Nici plăceri și nici dureri
Să-i mai miște n-o să poată.
Pe sub poduri, Sena toată
Este moarul tristei seri.

Sunt aleșii cei din gloată...
Veștejite primăveri
De-a necazurilor zloată, --
Și le cântă mângâieri,
Pe sub poduri, Sena toată.

Rondelul florilor de lună

Flori de lună ce s-agață
Schimbă apa în brocart;
Printre frunze prinde viață
Câte-un cântec de Mozart.

Spre Saint-Cloud, ce doarme-n față,
Val de val se duce spart;
Flori de lună ce s-agață
Schimbă apa în brocart.

Peste-a Senei verde față
Dulci și lungi fiori se-mpart,
Și de țărmi ce se răsfață,
Când corăbii se despart,
Flori de lună se agață.

Rondelul Parisului iad

Printre valuri care plâng,
Și sub bolți întunecate,
Șiruri de-astre începțate
Felinare se răsfrâng.

Pe tot țărmul drept și stâng,
Iad, urlând de răutate,
Pe când valuri care plâng
Curg sub bolți întunecate.

Chiar din zări mai depărtate,
Deznădejdi, ce nu se-nfrâng,
În grozav vârtej se strâng
Zbuciumând tot mai turbate, --
Printre valuri care plâng.

Rondelul dezastrului mondial

Nori se bat la orizon.
Tot apusul sângerează.
Urlă groaznic un ciclon,
Sena din adânc oftează.

Bubuiri ce nu-ncetează
Sunt un tunet unison.
Nori se bat la orizon.
Tot apusul sângerează.

State noi se-nființează,
Prăbușit e câte-un tron... --
Moartea-și plimbă monoton
Coasa ei ce vieți retează. --
Nori se bat la orizon.

Rondelul uriașului

Monstruos se-ntinde-orașul.
Viciul joacă-n el pe brânci.
Are case, lanț de stânci.
Dracii-n toate și-au locașul.

Rânjitor pândește-apașul,
Floarea mlaștinii adânci,
Monstruos se-ntinde-orașul.
Viciul joacă-n el pe brânci.

De cum n-ai ce să mănânci,
Face-ndată pe trufașul,
Și-n mocirlă dându-ți brânci,
El rămâne uriașul. --
Monstruos se-ntinde-orașul.

Rondelul ticăloșilor

Istovite târâturi
Trec aproape-n pielea goală. --
Poartă negre-adâncituri
Pe sub ochii lor de smoală.

Pe neghiobi îi bagă-n boală,
Schimbă-n robi pe cască-guri. --
Istovite târâturi
Trec aproape-n pielea goală.

La Montmartre e răscoală
Când, din craci făcând figuri,
Cu murdare strâmbături
Dau pe față ce-au sub poală,
Istovite târâturi.

Rondelul înălțimilor

În mansarda lui mereu
Sărăcia e stăpână. --
Geniu-și reazemă pe-o mână
Fruntea lui de tânăr zeu.

Zilnic soarta și-o amână,
Zilnic duce-al vieții greu. --
În mansarda lui mereu
Sărăcia e stăpână.

Dar prea mult nu este până
Va urca în empireu...
Se și crede-n Eliseu,
Și el stă de-o săptămână
În mansarda lui mereu.

Rondelul Franței burgheze

Unde este marea Franță?
Ce văd ochii, te sfâșie.
Oh! neroada burghezie,
Și trufașa ignoranță.

Cerul este de leșie.
Un lințol pentru speranță,
Unde este marea Franță?
Ce văd ochii, te sfâșie.

Între minte și prostie
S-a scurtat orice distanță. --
Vrut-au toți egali să fie,
Și sunt toți, cu siguranță. --
Unde este marea Franță?

Rondelul duminicilor de la Bellevue

La Bellevue e val de lume.
Flori de zarzăr. Cer de mai.
Sărbătoare. Râs și glume.
Soare vesel. Colț de rai.

Sena curge numai spume.
E-nflorită ca un plai,
La Bellevue e val de lume.
Flori de zarzăr. Cer de mai.

Dragoști, muzici și parfume
Sunt al zilei dulce grai,
Dar în fundul bietei hume
Tot e groaznic orice trai. --
La Bellevue e val de lume.

Rondelul sfârșitului

Omenirea e ca moartă.
Vii sunt numai flori și plante.
Ea-și deschise neagra poartă
Ce clădită-a fost de Dante.

Stema ei de diamante
Nimicită-a fost de soartă.
Omenirea e ca moartă.
Vii sunt numai flori și plante.

Spre-ale visului ghirlante
Nici-o aripă n-o poartă;
Obosit e chiar Atlante,
De povara ce tot poartă. --
Omenirea e ca moartă.

Rondelurile de porțelan

Rondelul lui Tsing-Ly-Tsi

Tsing-Ly-Tsi stă-n prispa de-aur,
Cu ochi mici ca de ghierlan,
Sub de-argint frunzos tezaur,
Casa e de porțelan.

Lângă ea, pe-același plan,
Pomi albaștri, zbor de graur;
Tsing-Ly-Tsi stă-n prispa de-aur,
Cu ochi mici ca de ghierlan.

Spre-a-și croi al vieții plan,
Asudat-a ca un faur;
Un măreț de smalt balaur
Poartă prins l-al său colan. --
Tsing-Ly-Tsi stă-n prispa de-aur.

Rondelul podului de onix

Pod de onix se-ncovoaie,
Arcuind o boltă naltă;
Cade foaie după foaie
Peste-azurul de pe baltă.

Dinspre-apusul ce tresaltă
Sângeroase curg șiroaie;
Pod de onix se-ncovoaie
Arcuind o boltă — naltă.

Mandarini, stând laolaltă,
Spun că semne sunt de ploaie;
Iar o luntre, cam greoaie,
Printre ape se tot saltă,
Pe sub pod ce se-ncovoaie.

Rondelul pagodei

De mari fluturi sărutată,
Pe-o movilă — artificială,
E pagoda argintată
De zâmbirea matinală.

Umbra pomilor, mișcată,
O dezbracă, virginală,
De mari fluturi sărutată
Pe-o movilă — artificială.

Picurând, diamantată,
Porțelanul roz i-l spală
Roua tainic deșirată
Pe fațada sculpturală, --
De mari fluturi sărutată.

Rondelul apei din ograda japonezului

Apei lui de prin ogradă,
Prea domol curgând la vale,
Bolovani, dintr-o grămadă,
Japonezu-i pune-n cale.

Spumegată, vrea să vadă,
Împrejurul casei sale,
Apa lui, ce prin ogradă
Prea domol o ia la vale.

Și schimbând-o-ntr-o cascadă
De consoane și vocale,
Uită-a vieții grea corvadă,
Dând răsunet de cristale,
Apei lui de prin ogradă.

Rondelul muzmeiei

În jinrikișă ușurică
Muzmeia mică e purtată. --
Frumoasă ca o păpușică,
În kimono e îmbrăcată.

Pe când zăduful de-aur pică, --
Spre ceainăria depărtată,
În jinrikișă ușurică
Muzmeia mică e purtată.

De-al soartei greu a fost cruțată.
Simțiri, nici gânduri n-o ridică.
Atât e: o păpușă mică,
De tineri nostimi așteptată,
În jinrikișa ușurică.

Rondelul opiumului

Fumându-și opiumul uitării
Pe rogojini din pai de-orez,
Fo-hi, spre piscul aiurării,
E dus de visul lui chinez.

Scăpat de chinul zbuciumării,
Senin ca după-un meterez,
Fumează opiumul uitării
Pe rogojini din pai de-orez.

Iar când sosește-al nopții miez
Ce-l urcă-n slava îmbătării,
Deplin se dă halucinării
Ce-atunci e singurul său crez,
Fumându-și opiumul uitării.

Rondelul Mării Japoneze

Smaraldul mării răpitoare
E jocul vecinic de colori
În verdea flacără de soare
De lângă țărmii ninși de flori.

Liliachii, se duc izvoare
Sub pomi, plăpânzi ca niște zori,
Smaraldul mării răpitoare
E jocul vecinic de colori.

Copii, de griji neștiutori,
Sunt japonezii-ntre popoare,
Ș-orice dureri le sunt ușoare.
Căci poartă-n suflet, zâmbitori,
Smaraldul mării răpitoare.

Rondelul crizantemei

O crizantemă în mișcare
E-mpărăteasa strălucită
Printre roșatica-nserare
Peste grădină răspândită.

Minune-abia închipuită,
Și mai mult mică decât mare,
O crizantemă în mișcare
E-mpărăteasa strălucită.

Îi este fața zugrăvită
Spre-a fi aceeași arătare
De tinerețe neclintită,
Ș-a fi crezută de oricare
O crizantemă în mișcare.

Rondelul Ioshiwarei

Prin vitrine așezate,
În cartierul Ioshiwara,
Vezi păpuși nenumărate
Cât de lungă este vara.

Sunt aproape-asemănate;
În obraji le arde para
Prin vitrine așezate.
În cartierul Ioshiwara.

Cam la fel sunt vestmântate...
Poate grea le-ar fi povara,
Dar fiind prea zorzonate
Nu le tulbură ocara,
Prin vitrine așezate.

Rondelul chinezilor din Paris

Ei nu vorbeau, ci ciripeau,
Căzuți din lună în Paris,
Și cum naintea mea mergeau,
Păreau ieșiți ca dintr-un vis.

Să-i vadă mulți se întorceau
Aveau un chip de nedescris...
Ei nu vorbeau, ci ciripeau,
Căzuți din lună în Paris.

Din țară singuri s-au proscris...
Însă de câte ori priveau
Albastrul hainelor deschis,
De ea aminte-și aduceau,
Și nu vorbeau, ci ciripeau.

Epigraf final

De-aș fi ori încă nu pe ducă,
Mă simt la fel cu orișicine
Clipire-nchisă-ntre suspine,
Și-ntre năluci ce pier — nălucă.

Table of Contents

Poema rondelurilor
Rondelurile pribege
Rondelul lucrurilor
Rondelul orașului mic
Rondelul de aur
Rondelul lunii
Rondelul crinilor
Rondelul țiganilor
Rondelul cercetașilor
Rondelul plecării
Rondelul orașului din Indii
Rondelul morii
Rondelul contemporanilor
Rondelul meu
Rondelurile celor patru vânturi
Rondelul cupei de Murano
Rondelul privighetoarei
Rondelul trecutului
Rondelul oglindei
Rondelul domniței
Rondelul orașului de altădată
Rondelul orelor
Rondelul ajungerii la cer
Rondelul ctitorilor
Rondelul coroanelor nepieritoare
Rondelurile rozelor
Rondelul rozelor ce mor
Rondelul lui Saadi
Rondelul rozelor din Cișmegi
Rondelul marilor roze
Rondelul beat de roze
Rondelul cascadelor de roze
Rondelul privighetoarei între roze
Rondelul rozelor de august
Rondelul rozei ce înflorește
Rondelul lui Saadi ieșind dintre roze
Rondelurile rozelor de azi și de ieri

Rondelul rozelor de azi și de ieri
Rondelul nopții argintate
Rondelurile Senei
Rondelul înecaților
Rondelul florilor de lună
Rondelul Parisului iad
Rondelul dezastrului mondial
Rondelul uriașului
Rondelul ticăloșilor
Rondelul înălțimilor
Rondelul Franței burgheze
Rondelul duminicilor de la Bellevue
Rondelul sfârșitului
Rondelurile de porțelan
Rondelul lui Tsing-Ly-Tsi
Rondelul podului de onix
Rondelul pagodei
Rondelul apei din ograda japonezului
Rondelul muzmeiei
Rondelul opiumului
Rondelul Mării Japoneze
Rondelul crizantemei
Rondelul Ioshiwarei
Rondelul chinezilor din Paris
Epigraf final

Table of Contents

Poema rondelurilor	1
Rondelurile pribege	2
Rondelul lucrurilor	3
Rondelul orașului mic	4
Rondelul de aur	5
Rondelul lunii	6
Rondelul crinilor	7
Rondelul țiganilor	8
Rondelul cercetașilor	9
Rondelul plecării	10
Rondelul orașului din Indii	11
Rondelul morii	12
Rondelul contemporanilor	13
Rondelul meu	14
Rondelurile celor patru vânturi	15
Rondelul cupei de Murano	16
Rondelul privighetoarei	17
Rondelul trecutului	18
Rondelul oglindei	19
Rondelul domniței	20
Rondelul orașului de altădată	21
Rondelul orelor	22
Rondelul ajungerii la cer	23
Rondelul ctitorilor	24
Rondelul coroanelor nepieritoare	25
Rondelurile rozelor	26
Rondelul rozelor ce mor	27

Rondelul lui Saadi 28
Rondelul rozelor din Cișmegi 29
Rondelul marilor roze 30
Rondelul beat de roze 31
Rondelul cascadelor de roze 32
Rondelul privighetoarei între roze 33
Rondelul rozelor de august 34
Rondelul rozei ce înflorește 35
Rondelul lui Saadi ieșind dintre roze 36
Rondelurile rozelor de azi și de ieri 37
Rondelul rozelor de azi și de ieri 38
Rondelul nopții argintate 39
Rondelurile Senei 40
Rondelul înecaților 41
Rondelul florilor de lună 42
Rondelul Parisului iad 43
Rondelul dezastrului mondial 44
Rondelul uriașului 45
Rondelul ticăloșilor 46
Rondelul înălțimilor 47
Rondelul Franței burgheze 48
Rondelul duminicilor de la Bellevue 49
Rondelul sfârșitului 50
Rondelurile de porțelan 51
Rondelul lui Tsing-Ly-Tsi 52
Rondelul podului de onix 53
Rondelul pagodei 54
Rondelul apei din ograda japonezului 55
Rondelul muzmeiei 56
Rondelul opiumului 57

Rondelul Mării Japoneze 58
Rondelul crizantemei 59
Rondelul Ioshiwarei 60
Rondelul chinezilor din Paris 61
Epigraf final 62